

חו"ל

מאת: Hans Ray
צילום: Steve Zdawczynski

לרכוב למען

האדמי

האנס ריי מצטרף לשורה של רוכבים
מקצוענים שהתגייסו לשיקום כלכלת
האי הפגועה בדרך היחידה שהם
יודעים – רכיבה על אופניים. והרי
הרשמים מביקורו באי יפהפה ועוני זה
שלמרבה הפלא עדיין נותר מלא תקווה

מרוץ אופני ההרים של האיטי אורגן השנה
לראשונה בסימן של פיתוח רכיבת ההרים
בארצות הברית; אלה ביקשו לסייע בדרך זו
לאי המשתקם. מרוץ השלבים באופני הרים של האיטי
(the Haiti Acent Mountain Bike Stage Race) הוא
אירוע מכונן, והוא הרבה יותר ממרוץ סתמי. המרוץ
החל ביוזמה של היוזן הדדי בין עסקים זעירים והקהילה
והיה בבחינת חוויה משנת חיים לכל מי שהשתתף בו.
כבר בשנה שעברה, בשלבי התכנון המוקדמים, יצרו
המארגנים קשר עמי. האירוע נשמע מבטיח מאוד, ואף
על פי שכבר איני מתחרה פעיל ומעולם לא הייתי בעניין
של מרוצי סיבולת, חשבתי שיהיה לי נחמד לחצות

↑ גם הרכבת המקצוענית מארלה סטרב התייצבה

ברכיבה בקצב שלי אי קריבי יפהפה אך מוכה תלאות ועוני זה. מבחינתי, הייתה זו גם הזדמנות מצוינת לרתום למיזם החשוב הזה את עמותת גלגלים לחיים, המסייעת לאנשים חסרי כל בעולם השלישי. העמותה תורמת מחלקת אופניים לנזקקים, מבוגרים ובני נוער, ובעזרתה הם מצליחים לפרנס את משפחותיהם. זו גם הייתה הזדמנות מבחינתי לרתום את העמותה לפיתוח תשתית אופני הרים מקומית, שתוכל בעתיד למשוך תיירות של רכיבת הרים למדינה קשת יום זו; מאז רעידת האדמה ההרסנית שפקדה את האיטי ב-2010, קיפדה את חייהם של 300 אלף איש והפכה ערים רבות לעיי חרבות, מתמודדת המדינה עם מצב חברתי וכלכלי עגום.

תרומת המקצוענים

שיאו של האירוע היה מרוץ של יומיים לרוחב האי במסלול הררי מאתגר שאורגן בידי מייסד תחרויות Sea Otter Classic ומארגן המרוצים ריק סוטון וצוותו המסור. הוגה האירוע היה פיליפ קירקוף וחברתו טראוולאקולוג', שהשכיל לקבץ אנשים איכותיים בקבוצה אחת כדי לקיים את האירוע הזה, וכן דאג

↓ האנס ריי, סינגל בעיר טרופי

להגעתו של צוות הסרטה אמריקאי שתיעד אותו להפצה בטלוויזיה ובאינטרנט. רוכבים מכל ארצות הברית נרשמו למרוץ הפתיחה, ובכללם הרכבת המקצוענית לשעבר מארלה סטרב ורוכבי הרים מתחילים, שנרשמו לאירוע בשביל החוויה, וכן כתריסר רוכבים מקומיים, שהיו כמובן בעלי כושר גופני גבוה. לא יצאתי מגדרי כששמעתי שבשלב הראשון של התחרות ניאליץ לטפס כ-2,450 מטרים, לכן ארזתי את אופניי הקלים והמהירים ביותר, קרבון זאסקר 29, אינצ'ים, שלימים התבררו כבחירה המושלמת לרכיבה זו. הצטערתי בשביל כל רוכבי הזנב הקשיח כשהגענו לקטע דאונהיל סלעי באורך 32 קילומטרים במהלך השלב השני של המרוץ. עבורם היה הקטע קשה במיוחד. הגעתי לעיר הבירה של האיטי פורט-אר-פרנס כמה ימים לפני התחרות, כדי לפקח על הגעתם של 25 זוגות אופניים שנשלחו בקונטיינר ממיאמי, פלורידה (בעזרתם האדיבה של עובדי חברת מק סייקלס) - אופניים אלה נתרמו לילדי בית ספר מקומיים שנוזקים לכלי תעבורה. בעזרת מועדון הרוכבים ליאוגן ארגנו אספת רכיבה ובה זיהינו 20 ילדים שנדרשו לצעוד מדי יום מרחק רב ברגל, כדי להגיע לבית ספר ולחזור ממנו. שאר חמשת הזוגות הוקצו למועדון הרכיבה המקומי, כדי לעודד עוד אנשים לרכוב וכדי לאפשר לאנשים שאין להם אופניים משלהם לרכוב בכל זאת. כמה ממשתתפי המרוץ הצטרפו אליי כשמסרנו את זוגות האופניים לבית הספר המקומי, בעוד האחרים

התכוננו למרוץ והלכנו למסיבת העיתונאים הרשמית של האירוע. המארגנים של מרוץ אופני ההרים של האיטי הביאו עמם עוד 12 זוגות אופניים שנמצאים כיום בשימוש של רוכבים מקומיים ושימשו בעתיד אופני השכרה בחברה לטיולי אופני ההרים, שתושק בקרוב באי. גם הרוכב האמריקאי דיוויד וילקוקס נרתם למשימה והדריך כמה מכונאים מקומיים, ואף הגדיל לעשות ותרם להם כלי עבודה בשווי 7,000 דולרים.

ולסיום, ספרינט אדיר

אחרי שהשכם בבוקר נפגשנו עם שר הספורט והתיירות של האיטי, הוזנק המרוץ ואנו יצאנו לדרך מאזור ארמון הנשיאות הקודם, שנמצא בדאונטאון פורט-ארפנס; האתר נהרס לחלוטין ברעידת האדמה ושרידיו פנוו רק לאחרונה. דיוושונו בעיר בלוויית שוטרים, ממש רגע לפני שנהפכה התנועה לסואנת בשעת הפקקים. הטיפוס בשטח החל תכף ומיד ולא הסתיים אלא כעבור 1,160 מטרים אנכיים מצטברים, כשעתיים וקצת אחר כך, במצפה נהדר על העיר.

כל 26 המשתתפים עלו על שאטל, שהסיע אותם כ-16 קילומטרים כדי להימנע מלרכוב בדרך הררית מסוכנת ועמוסה; פרקנו ממנו והמשכנו בחלק השני של היום הראשון, שהיה אף קשה מקודמו. לפנינו עמדה עוד עלייה של 1,370 מטרים: אלו היו שעותיים שבהן דחפנו ונשאנו את אופנינו במעלה גבעות סלעיות תלולות. לאחריהן המתין לנו שביל עפר שהיה קשה לרכיבה והיו

לא יצאתי מגדרי כששמעתי שבשלב הראשון של התחרות נאלץ לטפס כ-2,450 מטרים, לכן ארזתי את אופניי הקלים והמהירים ביותר, קרובו זאסקר 100, 29 אינצ'ים, שלימים התבררו כבחירה המושלמת לרכיבה זו. הצטערתי בשביל כל רוכבי הזנב הקשיח

↓ תנו להם פדלים

↑ הדרך הקצרה ביותר היא הדרך המג'ע'עת

במיוחד, בלי להזכיר את התנועה המזורזת: ערב רב של אופנועים, עזים, תרנגולות והולכי רגל. גונבה לאוזניי שמועה על קיר באורך תשעה מטרים, בגובה של ארבעה וחצי מטרים וברוחב של 25 סנטימטרים, שממוקם מעל אפיק של נחל יבש. במהלך כל הרכיבה לא הפסקתי לחשוב על הפעולות שאבצע במקום: בעוד שאר הרוכבים נאלצים לרדת לאפיק הנחל ולעלות ממנו אני אעבור מעל הנחל צמוד לקיר. לא יכולתי לעמוד בפני האתגר הזה, אף שהתוצאות היו עלולות להיות מסוכנות במקום הררי מבודד זה. אילולא העיר אותי הקפה המקומי, אין לי ספק שהמעבר המפחיד הזה היה עושה את העבודה, כי הוא גרם ללבי להלום בפראות. מאחר שאיבדתי את מצלמת הגרפרו שהייתה מורכבת בחלק האחורי של אופניי זמן קצר אחרי שעברתי את החומה, לא זכיתי לראות את הסרטון, וחבל.

השלב השני נמשך שלוש שעות ו-23 דקות; הדאונהיל לבדו נדמה אינסופי ונמשך כמעט שעה וחצי של מכות הגונות ברמת חספוס שמתאימה יותר לאופני XC - המפתח להצלחה היה לא להתפנף. השלב הזה הזכיר רכיבת אנדורו: ירדנו מההרים דרך שטח יפהפה, שכלל חוות ויער טרופי. בסוף היה עלינו לחצות שני נחלים בטרם הגענו לקו הסיום: הנוף המרהיב של הים הקריבי. התרחצנו במים החמים והתכוונו לבאות: הקרנבל המקומי. בסך הכל הרכיבה באיטי הייתה הרפתקה מסעירה שטמנה בחובה הרבה יותר מהפתעה אחת - אירוע פתיחה מסעיר שכולנו שמחנו להתנסות בו.

בו כמה רמפות תלולות אך למזלנו היו ביניהן גם כמה ירידות שאפשרו לי לתת מנוחה קצרה לרגליי ולריאותיי. הנוף הכפרי היה יפהפה וההרים הרבים שמסביב התנשאו לגובה של 2,700 מטרים. נדרשו לי חמש שעות ו-47 דקות כדי לסיים את המסלול של היום הראשון בעוד שלמנצחת השלב הראשון סוניה לוני נדרשו פחות מארבע שעות. שמחתי לשרוד את המסלול, ועליי להודות שנהייתי מהאתגר כמו גם מהדרך. נחמד היה לעצור מדי פעם ולהצטלם, לשוחח עם אנשי הצוות או להתערב בשיחה עם מקומיים במהלך הדרך, בהשתמשי בקומץ המילים הקריאוליות שלמדתי לפני צאתי למסע. מרגע שהגענו לראשי ההרים, נעשה האקלים רענן ואפילו זכינו בכמה קילומטרים של סינגלים מהנים. עוד בטרם סיימנו את רכיבת היום הראשון, ממש כשהתקרבת לקו הסיום, הבחנתי ברוכב אחר, רוב, שנמצא ממש מולי - לא הצלחתי להתגבר על יצר התחרותיות שלי ונתתי ספרינט אדיר; הרגשתי ממש כמו ירוסלב קולאבי כשהוא ניצח את נינו שורטר בקו הסיום באולימפיאדת לונדון 2012.

עם הראש בקיר

ישנו באוהלים והמקומיים בישלו למעננו ארוחה נהדרת. בבוקר היה עלינו לרכוב פעמיים בלופ של כתשעה וחצי קילומטרים של סינגלים לפני שפנינו למנה העיקרית: כ-32 קילומטרים של דאונהיל בדרך סלעית וקשה

נדרשו לי חמש שעות ו-47 דקות כדי לסיים את המסלול של היום הראשון בעוד שלמנצחת השלב הראשון סוניה לוני נדרשו פחות מארבע שעות. שמחתי לשרוד את המסלול, ועליי להודות שנהייתי מהאתגר

